

PUOLALAINEN TAULUKAUPPIAS

MATTI
KAUPPINEN

Puolalainen taulukauppias

© 2022 Matti Kauppinen

Kannen kuva: Pirta Luukkanen

Taitto ja kannen suunnittelu: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-5885-4

Puolalainen taulukauppias

Esipuhe

Puolalainen taulukauppias pohjautuu osittain tositahtumiin, jotka olen poiminut poliisin esitutkintapöytäkirjoista sekä kärkeäoikeiden tuomiosta, kuin myös lehtiartikkeleista. Juoni on fiktiivinen, eikä sen tarkoituksena ole lisätä päähenkilön tai muidenkaan tarinan juonessa esitettyjen henkilöiden tilille ylimääräisiä tekoja, meriittejä saati syntejä, mikäli heitä satuttaisiin yhdistämään tai vertaamaan oikean elämän henkilöihin. Toivottavasti myöskään oikeassa elämässä rikosten uhriksi joutuneet eivät koe, että tämä kirja ”vääntäisi veistä haavassa”, kun ammoin tapahtuneet asiat tulevat uudestaan esille, joskin muuteltuina.

Kirjan sisällön tarkastuksesta esitän suuret kiitokset muutamille poliiseille, jotka ovat jakaneet omia kokemuksiaan kenttätystä ja kommentoineet tekstiä tekniseltä kannalta. Samoin kiitokset hälytyskeskuksen erälle henkilölle, joka tarkasti kirjan sisällön omaa alaansa koskevien asioiden tiimoilta.

Lämpimimmät kiitokset annan vaimolleni, jolta kirjan työstämiseen käyttämäni lukuisat tunnit ovat olleet pois. Kiitos Minna kaikesta siitä tukemisesta, jota olen saanut sinulta! Yhteinen aika on kullannarvoista, joten ilman ymmärrystäsi kirjoitusharrastustani kohtaan tämä teos ei olisi syntynyt.

Antoisia lukukokemuksia kaikille tämän neljännen romaanini parissa!

Matti Kauppinen
Kuopiossa 14.6.2022

1. luku

27.9.2010 – maanantai

Varhain maanantai aamuna Pohjois-Savon hätäkeskuksen avarassa salissa vallitsi rauhaista tunnelma. Useimmat työpisteistä olivat tyhjiä. Valtaosa pöydillä olevista suurista näytöistä oli pimeitä ja tietokoneisiin yhdistetyt puhelinkuulokkeet lepäsivät joko pöytätasoilla tai ne oli ripustettu näyttöjen päälle roikkumaan. Vain minimimiehitys, eli viisi henkilöä oli työvuorossa, aamulla vartin yli kello kuuden tietämissä ja heilläkin oli hyvin aikaa keskustella toistensa kanssa. Rennon jutustelun katkaisi pöytäpuhelimien pirinä vastaamista odottavan hätäpuhelun merkiksi.

– Minun vuoroni näköjään auttaa jotain kansalaista, sanoi Mirja muille kollegoilleen, sillä hän oli ollut pisimpään vastaamatta puheluihin ja siksi puhelin soi hänen työpisteellään. Mirja asetti kuulokkeet nopeasti päähänsä ja klikkasi tietokoneeltaan F5 painikkeella linjalla odottavan puhelun auki, ennen kuin se ehtisi siirtyä seuraavalle päivystäjälle.

– Hätäkeskus, vastasi Mirja tyylilleen uskollisesti, eli erittäin nopeasti ja jäi kuuntelemaan tarkkaavaisena avaamaansa linjaa. Ennen kuin soittaja ehti sanoa mitään, Mirja saattoi rekisteröidä taustamelusta, että soittaja oli autossa.

– Joo, se on Hujasen Keijo huomenta. Tässä aattelin ilmoittaa tuommoisesta kaaharista, joka painoi minun autosta ohi yhdessä vilauksessa tässä Kuopion moottoritiellä. Kuski on varmaan humalassa, kun se ajeli vähän mutkille?

– Mihin suuntaan se ajoi ja missä?

– Pohjoiseen päin ja tässä vähän ennen Siilinjärveä. Suun-

nilleen sen kultaisen kauriin kohdalla, mikä on kallion päällä
semmoinen patsas. Tiedätkö...?

– Selvä, vastasi Mirja keskeyttäen ilmoittajan. Hän ei viitsinyt
siirtää katsetta toiselle näytölle, jossa oli karttaohjelma, sillä
tiesi paikan täsmälleen. Myöskään ilmoittajan sijaintia hän ei
hakenut ruudulle näkyviin, vaan jatkoi tämän jututtamista.

– Saitteko rekisterinumeroa ylös tai auton tuntomerkkejä?

– Enhän minä sitä rekisterikilpeä kerennyt millään nähdä,
kun se pyyhkäisi sillä vauhdilla ohi. Normaali henkilöauto,
olisiko ollut jokin Volkari, Volvo tai Foorti. Heh, kaikkihan
ne on V-kirjaimella alkavia, vitsaili soittaja väliin. – Niin ja
aika tumma, ehkä tumman sininen tai musta se oli värityk-
seltään?

– Oliko se farmarimallinen vai normaali henkilöauto, millai-
nen perä tai pistikö silmään jotain muuta erityistuntomerkkejä?

– Ei se mikään farkku ollut. Taisi olla sellainen porrasperä.

– Eli moottoritiellä pohjoisen suuntaan kovalla vauhdilla
ajava tumma henkilöauto Siilinjärven eteläpuolella.

– Joo, on se varmaan jo ohi Siilinjärven keskustasta, jos ei ole
kääntynyt jonnekin sivuun, kun minäkin alan jo tässä lähes-
tyä moottoritien päätä. Ei sen perässä millään pysynyt. Tai siis
perässä pysyin hyvinkin, mutta jäin aika äkkiä kauas taakse.

– Hyvä, välitän tiedon eteenpäin poliisille. Kerrotko vielä
nimesi.

– Keijo Hujanen. Taisinhan minä jo alussa esitellä itseni?

– Kiitos. Voit nyt sulkea puhelimen.

– Mikäs siellä oli hätänä, uteli toinen kollegoista Mirjalta,
kun tämä oli laskenut kuulokkeensa jälleen pöydälle, vaikka
kertoi soittajalle, että raportoi ilmoituksesta edelleen poliisille.

– Kertoi jonkun kaahanneen ohi moottoritiellä. Ilmeisesti
oma perhefarmari ei ollut pärjännyt ohittajalle, niin päätti sit-
ten harmissaan soitella tänne, että poliisit ottaisi sen kiinni
ja sakottaishi, vastasi Mirja kuivasti. Sen jälkeen hän nappasi

oman upouuden älypuhelimensa työpöydän nurkalta ja avasi sen. Sormi painoi Facebook kuvaketta, jonka jälkeen hän alkoi lukea ties monennettako kertaa kavereidensa viikonloppuna tekemiä päivityksiä. Itse hän oli vasta muutama viikko aiemmin liittynyt naamakirjaan, eikä ollut laittanut omalle sivuilleen kuin yhden kuvan itsestään sekä pari muuta päivitystä, jotka olivat saaneet tykkäyksiä parhailta kavereilta.

– Et meinaa poliisille ilmoittaa, kysyi toinen vuorossa olevista miehistä.

– No ilmoittaisitko itse? Varmaan se hurjastelija on joku nuori, joka testaa isänsä autoa, että paljonko sillä pääsee. Todennäköisesti hän on jo kurvannut kotiosoitteeseen ja pistänyt auton talliin?

– Jaa, ehkä olisin kuitenkin kysäissyt, että kiinnostaisiko asia Siilinjärven partioita, vastasi mies, jonka jälkeen hän kääntyi oman työpöytänsä näyttöjen suuntaan ja avasi yhdelle niistä Iltalehden sivut.

Päivystäjät keskustelivat uutisotsikoista ja ottivat välillä muutamaman hätäpuhelun vastaan. Mirja oli saanut selata puhelintaan noin viisitoista minuuttia, kun hänen työpöytänsä kulmalla oleva puhelin alkoi piristä.

– Hätäkeskus.

– Täältä Lapinlahden tietämiltä, viitostieltä soittelen ja ihan kädet tärisee, kun meinasi tulla kolari, mutta ei sitten luojan kiitos sattunut mitään, kuului linjalta hentoinen ja järkytyksestä värisevä naisen ääni.

– Millainen tilanne se oli ja ajatteko nyt autoa?

– Yksi vastaantulija ajoi mutkassa puoliksi minun kaistalla ja jouduin jarruttamaan kovasti ja vetämään ihan laitaan, että ei törmäty, sanoi nainen ja niiskutti hieman nenäänsä.

– Millainen auto se oli, joka ajoi vastaan, kysyi Mirja. Hän oli päättellyt, että soittaja oli pysäyttänyt autonsa, koska taustalta ei kuulunut mitään hurinaa. Oli myös parempi esittää vain yksi

kysymys kerrallaan, koska nainen ei ilmeisesti järkytykseltään pystynyt vastamaan useampiin kysymyksiin samanaikaisesti.

– Sellainen musta se taisi olla.

– Ehdittekö katsoa rekisterikilpeä tai että minkä merkkinen auto oli, jatkoi Mirja tenttaamista, tietäen jo saavansa kielteisen vastauksen ensimmäiseen kysymykseen.

– Enhän minä sitä rekisterikilpeä kyllä ehtinyt katsoa, mutta merkki taisi olla sama kuin tämän minun auton, eli Volkswagen.

– Oliko autossa kuljettajan lisäksi muita?

– En kyllä nähnyt.

– Entä onko teidän autossanne matkustajia ja mikä on tilanne, pystyttekö jatkamaan matkaa turvallisesti?

– Yksinään olen liikenteessä ja enköhän minä tästä pääse ajelmaan eteenpäin, kun tämä tärinä vain lakkaa. Töihin olen menossa Kuopioon.

– Hyvä, eli musta tai tumma Volkswagen viitostiellä Lapinlahden eteläpuolella matkalla kohti pohjoista. Oli ajanut puolittain vastantulijan kaistalla.

– Kyllä.

– Kiitos ilmoituksesta, välitän tiedon poliisille. Voit sulkea puhelimen, sanoi Mirja ja sulki myös linjan. Samalla hän siirtyi käyttämään edessään olevaa toista näyttöä, jolla hallittiin Virve-viranomaisverkon viestiliikennettä. Iisalmessa näkyi olevan vapaana puoli seitsemän aikaan vain kaksi partiota. Mirva valitsi niistä toisen ja otti yhteyttä virven välityksellä.

– 423, häke, sanoi Mirva kutsuen partiota tämän numero-tunnuksella ja ilmoittaen perään, että kuka sitä linjalla kutsuu.

– 423, vastasi Kuosmanen ja vapautti sitten rintapielen taskussa olevaan kapulan tangentin. Pääasiassa radiopuhelimenä käytetty laite oli hieman normaalia kännykkää suurempi sekä paksumpi, mutta sitä pystyi myös tarvittaessa käyttämään puhelimenakin.

– Siellä olisi mahdollinen rattijuoppo matkalla etelän suun-

nasta sinne Iisalmeen. Tumma Volkswagen ja ilmeisesti ei matkustajia. Pari ilmoitusta on tullut, että ajaa kovalla vauhdilla ja ei meinaa pysyä omalla kaistallaan. Tällä hetkellä noin Lapinlahdella.

– Kuitti. Myöpä lähettään ottamaan rattiksesta koppi, jos se tänne asti jaksaa ajella, vastasi vanhempi konstaapeli Kuosmanen ja nousi samalla kahvion tuolilta ylös. Saman teki hänen nuorempi kollegansa Kuivalainen ja he yhdessä kiiruhtivat parkkihalliin. Siellä he istahtivat Ford Mondeoon, jonka olivat vuoronsa alussa valinneet partionsa kulkupeliksi. Kumpikin tuumaili tyytyväisenä tehtyä päätöstä, sillä Mondeolla pysyisi huomattavasti paremmin hurjastelijan perässä verrattuna poliisiin perusajoneuvoon, Volkswagen Transporteriin. Nuorempi konstaapeli Kuivalainen istahti ratin taakse ja suuntasi auton kohti Iisalmen ohiajotietä ja Marjahaan ABC:n liittymää.

– Ei taida tarvita vilkkuja, kun liikennettä on niin vähän, kysyi Kuivalainen.

– Joo, eikä meillä ole tässä mitään kiirettä, kun Lapinlahdelta menee kuitenkin vähintään kymmenen minuuttia tänne ajella, vaikka ajaisi kovastikin.

– Siihenkö ohiajotien kaistojen väliinkö mennään parkkiin, missä tutkattiin ylinopeuksia yhden kerran?

– Se on itse asiassa loistava paikka virittää rysä sille kaaharille, vastasi Kuosmanen myöntävästi.

– Rysästä puheen ollen, aasinsiltana kalastukseen, niin oletko käynyt vielä uistelemassa siellä mökkijärvelläsi?

– En nyt ihan äsken ole siimoja uittanut, mutta pari viikkoa sitten oltiin siellä velipojan kanssa sorsametsällä, kun niitä oli joku parvi jäänyt sinne pyörimään. Yhden metsästysseuran kaverin pitämä ruokinta-automaatti oli houkutellut ne vielä jäämään sinne sorsan mehtuun aloituksenkin jälkeen. Ei me tosin nähty kuin kaakanoita, mutta iltamyöhällä käytiin sitten pitkästä aikaa tuulastamassa siinä järvellä.

– No sattuiko atraimeen mitään?

– Kyllä, sellainen parikiloinen haukimamma, sanoi Kuosmanen ja levitti vasemman kätensä reilusti Kuivalaisen puolelle auton keskikonsolia arvioidessaan kalan pituutta, oikean kätensä ollessa ovesa kiinni.

– Aivan, eli siis vähän alta kiloisen pulikan olitte saaneet, totesi Kuivalainen arvioidessaan kalan todellisia mittasuhteita, kun kertomuksesta vähennetään löysät pois, eli kalamiehen lisä.

– Oli se oikeasti ihan hyvän kokoinen, vaikka ei sitä tullut puntarilla käytettyä. Vähällä oli, ettei se karannut, kun se oli ensinnäkin melko sivussa veneestä, että piti vähän niin kuin kurottamalla iskeä. Juuri kun rupesin lyömään, niin se veti itsensä mutkalle ja oli ponkaisemassa vauhtiin, mutta sain viime hetkellä survaistua atraimen sen niskaan. Siinä samalla vähän horjahdin ja piti ottaa toisella kädellä kiinni laidasta, etten tipahda veneestä. Sain kuitenkin painettua sen kalan ja atraimen pohjaan, jotta piikit pureutuu vähän syvemmälle ja onneksi ne väkäset piti sen verran, että ylös nostaessa tipahti pois vasta veneen laitojen sisäpuolella.

– Onpa ollut sitten täpärällä, tuumasi Kuivalainen ja sammutti autosta valot. Hän oli juuri saanut parkkeerattua sen Iisalmen ohiajotien kaistojen välissä olevaan aukkoon, jota aura-autot saattoivat talvisin käyttää kääntymiseen, aivan lähituntumassa olevia liittymän rampeja puhdistessaan. Ilman suojakaiteissa olevaa katkosta, aura-autojen pitäisi käydä tekemässä lenkki noin kilometrin päässä olevassa Peltosalmen liittymässä tai pohjoisen suunnassa paikassa, jossa ohiajotie päättyy.

Autossa oli odottava tunnelma. Mondeon moottori oli käynnissä ja kojelaudalla sijaitseva nopeustutka päällä, valmiina mittaamaan pohjoiseen päin ajavien vauhtia. Poliisit olivat ehtineet istua autossa vain minuutin, kun Peltosalmen suunnalta tuli esiin yhden ajoneuvon valot.

– No nyt, havahtui Kuosmanen ja katsahti nopeustutkan lu-

kemaa, joka näytti 96 km/h. – Ei kun, ei perhana. Tuo onkin pakettiauto.

– Ransettihan se, tuumasi Kuivalainen, kun paku ajoi hitaasti heidän ohitse. Kuljettaja oli laskenut nopeutta lähemmäs kahdeksaa kymppiä, kun oli huomannut poliisijoneuvon, vaajat parisataa metriä ennen sen kohtaamista.

– Hyvä että ei pysähtynyt ja vetänyt parkkiin, kun niin hiljaa hissutteli ohi. Tuolla kuskilla on varmaan kortin menetys katkolla enää yhdestä ylinopeudesta?

– Joo, mutta sitten se oli niin kuin ei olisi huomannutkaan meitä, kun hatun lippa sojotti suoraan eteenpäin meitä ohittaessa, naurahti Kuivalainen. Pari autoa hujautti partion ohitse etelän suuntaan, eli liikenne oli suhteellisen rauhallista vielä niin aikaisin aamusta.

– Siinä meni muuten ehta Escortti, totesi Kuosmanen, kun heidän ohitse ajoi yksi vanha henkilöauto.

– Noita ei enää näe liikenteessä, kuin ani harvoin.

– Joo. Minulla oli muuten aikoinaan just tuommoinen Ekeri, vuoden 72 vuosimallia. Sillä pystyi ennustamaan seuraavan päivän sään, ainakin jos oli sadetta tulossa.

– Heh, ai miten muka?

– Se alkoi silleen nykimään. Syy oli varmaan sähköjärjestelmässä? Ne oli semmoiset Lucas merkkiset. Siitä oli semmoinen sanonta, että Edison keksi sähkölampun, Bell puhelimen ja Lucas oikosulun. Niin ja toisen sanonnan mukaan Luukas oli hyvä apostoli, mutta huono sähkömies.

– OK, minulla isäukko ennusti säätä polvellaan, joka oli leikkattu pariin otteeseen. Sitä alkoi jomottaa myös edellisenä päivänä, jos saderintama oli tulossa. Tai en sitten tiedä, että oliko se vihlominen vain tunnepohjaista?

– Mitä tarkoitat?

– No, jos radion tai TV:n säätiedotuksessa povattiin seuraavalle päivälle sadetta, niin sen jälkeen se ukesti saattoi mainita,

että niinhän tuo polveakin jomottaa siihen malliin. Täytyy ottaa vähän lääkettä.

– Oliko se lääke sitten jotain muuta, kuin pillereitä?

– Joskus särkylääkettä ja joskus sitten jotain Alkon tuotetta.

– Vai niin. Mitäs teit muuten viikonloppuna?

– Enpä ihmeitä.

– Niin, kyllä minä sen tiedän, että et sinä mikään Jeesus ole.

– Täh?

– Eli et kävellyt vetten päällä tai silleen tehnyt vastaavia ihmeitä, niin kuin Jeesus.

– Joo, en. Nyt hokasin tuon sinun vitsin, naurahdi Kuivalainen lyhyesti.

– Noh, revitkö rautaa salilla ja joit kämpillä olutta?

– Salilla tuli kyllä käytyä, mutta lauantaina jäi röpöttely vähälle, kun piti venyä muijakaverin mieliksi shoppailuhelvettiin Kuopioon, katselemaan räntien kääntämistä.

– Otan osaa. Minäkään en niissä ympyröissä tunne oloani mukavaksi, pakkeli pirut kun tulee alvariinsa iholle ja kyselevät, että kuinka voin olla avuksi. Tekisi mieli sanoa, että tuo yksi olut, Tekniikan maailma ja hiero niskasta, niin silleen voit auttaa, mutta ei oikein kehtaa vaimon kuullen alkaa heittämään semmoista läppää.

– Heh, minä kyllä taidan seuraavalla kauppareissulla lohkaista tuolleen, kun myyjä tulee kyselemään avun tarvetta, naurahdi Kuivalainen.

– Siitä vain, jos siltä tuntuu. Minulla jos ja kun on aika käynyt pitkäksi vaatekaupoissa, niin olen alkanut valittaa, että on huono olo, pyörryttää ja happi meinaa loppua. Yhden kerran myyjä kuuli sen ja otti asian tosissaan. Tarjosi tiskin takana olevaa penkkiä istuimeksi ja valitteli, että heillä on tosiaan täällä hieman huono ilmanvaihto.

– No istahditko huilaamaan?

– Muutaman sekunnin siinä mietin, että miten tekis, mutta

sitten vaimo ehätti valistamaan sitä myyjää, että minä vain vedätän. Maininta huonosta ilmanlaadusta liikkeissä on aina hienovarainen vinkki hänelle, että olisi aika tehdä ostopäätöksiä tai siirtyä muualle.

– Hitto, tuota huimaamis juttua pitää myös ehdottomasti kokeilla joku kerta, innostui Kuivalainen.

– Sieltä tulee seuraava, totesi Kuosmanen nähdessään pitkän suoran päässä esiin tulleet autonvalot.

– Jokohan nyt, totesi Kuivalainen.

– Ei, tämä näyttää olevan rekka, tuumasi Kuosmanen, kun reilu viisi minuuttia oli kulunut pakettiauton ohituksesta.

– Pitäisikö meidän lähteä ajamaan Kuopiota kohti, kun ei se kaahari taida tulla tänne asti?

– Odotetaan vielä viisi minuuttia ja lähdetään sitten liikkeelle. Tehdään vaikka mutka Lapinlahdella, Matin ja Liisan asemalla. Tiedä vaikka olisi jäänyt sinne aamukahville?

– Ei helvetti, tuossa se kaveri nyt tulee, karjaisi Kuivalainen.

– Vauhtia on 122, hän jatkoi vilkaistuaan nopeasti tutkan antamaa näyttöä.

– Se pääsi tulemaan melkein huomaamatta näin lähelle tuon rekan katveessa. Nyt ei ehditä levitellä piikkimattoja tällä varoitussajalla, jos se ei pysäytyskäskyä tottele, tuumasi Kuosmanen tyynesti ja nappasi poliisiauton siniset vilkut päälle sekä samalla myös punaisen valon ajoneuvon pysäyttämisen merkiksi.

– Minnehän lie kaverilla kiire? Anteeksi, mutta olisiko sinulla hetki aikaa keskustella tieliikennelaista, sanoi Kuivalainen ja heilutti samalla avaamastaan ikkunasta pientä ajoneuvolla ajo kielletty liikennemerkkiä.

– Ei ollut aikaa. En olisi kyllä pysähtynyt minäkään.

– No miks helvetissä et?

– Tieliikennelaki. On se niin saatanan kuiva aihe, totesi Kuosmanen.

– Perhana, nyt se tuo rekka meinaa pysähtyä tähän kohdalle

tien tukoksi, tuskaili Kuivalainen, joka oli liikauttanut autoa jo pari metriä ja yritti tehdä U-käännöksen lähteäkseen ohi hurahaneen auton perään.

– Mene mene, perkele, huusi Kuivalainen ja huitoi samalla kädellään rekkakuskia jatkamaan matkaa, joka oli luullut, että poliisien antama pysäytyskäsky koskee häntä. Vasta kun suuri ja raskaassa lastissa ollut yhdistelmäajoneuvo oli hitaasti ohittanut poliisit, saattoi Kuivalainen kääntää Mondeon ja kiihdyttää sen kohti pohjoista matkanneen kaaharin perään.

– Kaikille yksiköille Iisalmessa, musta Volkswagen Jetta henkilöauto ajaa kovaa vauhtia vitostietä kohti pohjoista. Partio Kuosmanen ja Kuivalainen lähtee perään Marjahaan liittymästä, selosti Kuosmanen rintataskussaan olevaan virve radiopuhelimeen. Muutaman sekunnin kulutta yksi partio vastasi ja kertoi starttaavansa poliisiasemalta liikkeelle. Kuosmanen kuittasi viestin lyhyesti.

– Pistähän vauhtia koslaan, että nähdään minne se kaveri menee.

– Joo joo, jos tämä ikäloppu paska vain kiihtyisi, vastasi Kuivalainen, sekä tuijotti tiivistä eteenpäin. Hän toivoi näkevänsä pian takaa ajetun auton perävalot, sillä se oli saanut vauhtinsa turvin sen verran etumatkaa, että oli hävinnyt partion näkyvistä.

– Tuolla se menee, totesi Kuivalainen, kun he olivat tulleet ohiajotien pään tasalle, Paloisvuoren kohdalle. Mondeon moottori karjui korkeilla kierroksilla, mutta matkustamossa vallitsi kuitenkin melko rauhallinen ilmapiiri. Ajoviimasta, renkaista ja moottorista tuleva kohina oli melko äänekäs, mutta poliisit olivat siihen jo tottuneet ajoharjoittelussa sekä muissa vastaavissa vauhtia ja vaarallisia tilanteita sisältäneissä työtehtävissä.

– Jatkaa edelleen Kajaanin suuntaan Parkatin liittymän kohdalla, puhui Kuosmanen virveen heidän itse ajaessa Paloisjärven kohdalla, jonka takaa häämötti Iisalmen kaupungin kor-

Puolalainen taulukauppias kertoo eriasteisia sabotaa-seja tekevästä miehestä nimeltään Vitali Astranova, joka on värvätty venäläisten toimesta testaamaan suomalaisten viranomaisten kykyä saada kiinni yksinäinen tihutyön tekijä. Hänet on rekrytoitu tehtävään urheilullisen taustansa vuoksi, käyttäen myös lisähoukuttimena vapautumista vankilatuomiosta, minne Vitali on joutunut ajaututtuaan rikosten kierteeseen. Ennen varsinaisen tehtävänsä ryhtymistä Vitali saa eriasteista koulutusta, varsinkin jälkikoirien eksyttämiseen liittyen. Tämä kaikki tapahtuu Suomessa, täällä pitkään asuneen pariskunnan toimesta. Samaan aikaan koulutuksen ohella, tämä yksinäiseksi desantiksi muuntuva henkilö suorittaa myös maalittamista, eli Suomen armeijan palveluksessa olevin henkilöiden asuinpaikkojen selvittämistä.

Kaikki tapahtumat eivät mene kuitenkaan Vitalin kannalta suunnitelmien mukaan. Tai ehkä joku tai jotkut ovat suunnitelleet tapahtumien kulun toiseksi, kuin mitä ”taulukauppiiaan” annetaan ymmärtää? Lukuisten poliisien ja jälkikoirien piirittämänä sekä puolustusvoimien lämpökameralla varustetun helikopterin pörrätessä yläpuolella täytyy pää pitää kylmänä ja tehdä rohkeita ratkaisuja. Auttavatko ne pääsemään tavoitteeseen ja kuka voittaa lopulta? Se selviää tiivistempoisessa tarinassa, jossa tapahtumia viedään eteenpäin monelta eri kantilta katsoen.

BoD

9 789528 058854